שלא גדלה תחתיו ובשלשה בעיק דכל דתקון רבכן כעין דאורייתא תקון סיינו גע שהוא להוליה מקידושי הורה דומיא דהכי תיקנו מיאון לקידושי קענה שהוא דרבכן שיהיה בכלשה, וא"ר מוכח דגע אריך שלשה. ואפי צלי דברי רש"י מדברי המשנה בעלמה דהלריכה למיאון שלשה מכלר דגע בעי שלשה דאל"כוכי ס"ד להחמיר במיאון דרבנן יותר מגם של תורה * ואף הג"ה מבן המחבר

בתשובה מחת משר כתבתי זה כמה

פנים כהבתי דלכך החמירו הכמים במיאון יותר מבגם דהואיל ואם גדלה

סחתיו שוב אינה יכולה למאן ואוחם

שממחנת בפניהם נריך שיחברר בפניהם

שהיה קמנה , ועיין בש"ע הה"ע סי' קנ"ה סעיף ע' ובב"י שם , ולכך חיקט

חכמים שלריכה ב"ד כדי שיעחדו על הבירור אם לא הביאה עדיין סימני

נדלות. ועפי"ז ליכם למיתר דכוונת רש"י

דכתב כל מה דתקון כעין דמורייתא היינו כמו חלילה ועל דרך שכחבו החום' במם' יבמות דף ק"ל ע"ב ד"ה

מי הכי דמימון והליצה דמיין להדדי , זם

סום שיבוש דזה כתבו החום' ליישב דברי סגמ' שם דפריך א"ה מיאון נמי דאם

פסקינן הלכה כסחם משנה לענין חלינה בשלפה ראוי לפסוק גם כהאי סתמא דתנן גם במימון דלריך שלשם וסייט אם ליכא לדמות מיאון לגט דיש סברא

להלק דבמימון לריך ב"ד כדי לחקור ולבדוק אם עדיין היא קטנה כנ"ל. אבל

לרש"י דלה נקם מעם זה הלה משום דכל דמקון רבכן כעין דמורייתה קשה

מה רמו הכמים לדמות מימון לחלינה

ולה לדמות לגם דהה הדמיון מיחון לגם

קרוב יותר מדמיון מיחון להליפה פ"נ

דם"ל לרש"י דגם גם לריך שלשה :

דלא קיי"ל כסך סתמא וסגי במיאון בפני שנים כמפורם ביבמות ק"ז ע"ב בם"א בפני ב"ד וב"ה אומרים בפני ב"ד ושלא בפני ב"ד אלו ואלו מודים שלריך שלשה ר"י ב"י ורחב"ש מכשירין בשמים אמר ר"כ הלכה כמותו סזוג הייטו כיון שמיחון דרבכן לא אחמירו בה כמו גם אבל מהי היתי לפסוק בגם שלא כדעת המשנה במה שלא מלינו חולק. והנה המשנה במה שלא מלינו חולק. והנה מחר סיישוב אמרתי שלולא דברי רש"י מדברי המשנה אין ראיה והמעם דלריך במיאון ב"ד אף דבנמ סגי בשנים הוא משום דבגם הבעל נותן סגט מעלמו והוא מגרשה וא"ל ב" אבל מיאון שסיא ממאנת בע"כ של הבמל אף שהקידושין דרבנן לריך ב"ד שיהיה בהחם לעקור קידושי דרבנן בע"כשל הבעל. אבל מדברי רש"י שכתב כעין דאורייתא תקון הדבר מוכרת בודאי . ומעתם יש לנו שני עדים ברורים שגם לריך שלשם ונשובה ונראה לסלק מזה כל ססתירות שבתלמוד לנגד זם:

והבה מעלתו הביא שתי ראיות דגם לחו דין סוא וא"ל שלשם חדת מדלת חשיב בריש מס' סנסדרין דחשיב כל הני דבשלשה ולה קחשיב גע. ואמנס לפי מ"ם הא"ז

שגם הוא דין הוא מחתת ממון שבו לחשבו שכבר השיב שם דיני ממונות ובזם נכלל כל דיני ממונות ובזם נכלל כל דיני ממונות אינהן וכל אביזרייהו ואף דגם חלילם ד"מ הוא כדפירש רש"י ואפ"ה חשביה אין זה סתירה דחלילה הני לסתום דסגי בשלשה ולא בעי חמשה וקמ"ל דהדר ספינים המניקם תני נסתום הסבי בפנסט ונח בעי חתשה וקמ"נ ההדר בים ר' יהודה בהדתרון ביבמות ק"א ע"ב ומה שהביא ראיה מערכין דף כ"ג דאמר אטו כל המנדש בד ינא מגרש. הנה גם בני הרב החריף מוה' במיא לינר"ד הקשה קושיא זו על רש"י הכ"ל ולכאורה ראיה גדולה היא אבל השביר לו שאינה ראיה גדולה היא אבל הכבי אמרו ביבמות ק"ד ע"ב ב"ש האמרים בפני בית דין ושלא בפני ב"ד אלו מומרים בית המומרים בית בית דין ושלא בית היים המומרים בית המ וחלו מודים שלכון שלכם הרי ששלם הדיוטות לא נקראו ב"ד אבל מ"מ סגי בכל מקים שלכין שלכה וכן בריש מ"ח וכי מאחר דאפי שלשה הדיוטות דיונים ל"ל הא קמ"ל דבשינן יודשין להקרות כשין דיינים הרי שאם אינם יודשים להקרות לא מיקרו דיינים ואפ"ה שלשה הם וסגי בכל דבר חוץ יותעים לסקרות כה מיקרו דיינים וחפ״ם שנשם הם וסגי בכל דבר חון מחלילם ושם במס' ערכון דקאמר רבא והא אכן ידור הכאם מן ועל זם השיב לו אביי אמו כל דמנדם בבי דילא מגרש והיינו דצ"ד מומחין יודעים השבה זו דלריך שידור הכאם אבל הדיועות אף שהם שלשה מ"מ אינם משכה זו והיינו דקאמר אנו כל דמגרש בבי דילא מגרש ובי דיכא יודעים משכה זו והיינו דקאמר אנו לכל דמגרש בבי דילא מגרש ובי דיכא היינו לומדים אינו לריך אבל אעפ"כ לעולם שלריך שלשם:

היינו לומדים אינו לריך אבל אעפ"כ לעולם שלריך שלשם:

היינו לומדים אינו פ"א כ"א אומר אני"ם שאין עליו עדים אלא שלתנו לה בפני עדים כבר. וחנים אינו מ"ד דמונים הנו לה בפני עדים כבר. וחנים אינו מ"ד דמונים הנו לה בפני עדים כבר.

שנתנו לם בפני עדים כבר. והנה אי ס"ד דנתינת הגע לריך ב"ד א"כ אין זה ענין לפלוגתא דר"ת ור"א אם ע"ח כרתי או ע"ת ולכ"ע לריך ב"ד ותפי לר"מ וח"כ, ממילה ה"ל ע"מ דחין לך ע"מ יותר מהב"ד של שלשה התוחים עליו מכל ה"כ הולרך ר"א להתנות אלא שנתנו בפ"ע, לא מבעיא גע א"ל ב"ד כלל א"כ הולרך ר"א להתנות אלא ממהו לה בפ"ע כלל וא"כ להרמצ"ם והרי"ף דאפי לר"א אם יש ע"ח א"ל למסרו לה בפ"ע כלל וא"כ לר"מ דלעולם לריך ע"ה פשימא שא"ל עדים בבעת מסירה א"ב ודאו הולרך ר"א באמרו אע"פ שאין שליו עדים להתנות אלא שימסרנו בפ"ע אלא ישות הל לר"ח בדף ז' ע"ה בסוף ד"ה דקוי"ל דאפוי לר"מ לריך שימסור בפ"ע דאין אפי בערוה בחות משנים אעפ"כ סולרך ר"ה לומר ובלבד שימסרט בפ"ע דדר בערוה פחות משנים אעפ"כ סולרך ר"ה לומר ובלבד שימסרט בפ"ע דער"פ האמת סוא כן וטרי לא סוזכר בשום מקום והזכירו ר"ה אבל אם דער"פ האמת לריך ב"ד של שלשה איך קאמר ר"א אלא שנתע בפ"ע כשר נימא שלשה איך קאמר ר"א אלא שנתע בפ"ע כשר

במשניות בפ"ד מבכורות ג"כ שגם בזה כאשר באמח השיג עלין רמ"א בהג"ה בסדר הגע כעיף ד' ואמנס הרב ברטנורא עיקר ספרו לא הבר לפסק רק לפרש והוא פרשן ולא פסקן ואם כי הוא גדול מאד ואעפ"כ אין לתמום אם לא דקדק בדבריו כל כך וכתב דבר שאינו מוסכם עפ"י סדין, אבל התם"ד עיקר חבורו הוא לפסק הלכה וראוי לו להבנית בדבריו , ולא די לטן הסטער הזה אלא שגם בעל תה"ד לא מעלמו כתב דבר זה אלא גם בשם אחד מהגדולים שכתב כן בשם רבו ולא עוד אלא שכתב כן בשם האור זרוע שפשל גע הניתן בלילה וידוע שהא"ז הוא הר"י מווינא והוא רצו של מהר"ם מרוטנבורג וחיך נחשוב חלילה עליו טועה. וחמנם בחמת חני מסר כי מרטעבורג הריך מהוב האלם שבט אינו ענין לדין. אבל באמת המה על הב"י ובודאי דינו של הב"י אמת שגט אינו ענין לדין. אבל באמת התה"ד שם בסי' רמ"ת לא בדיני גיטין עוסק רק בדיני לבישת הליבון שאינה יכולה ללבוש לבנים לאחר שהתפללו ערבית אף שהוא עדיין יום ועל זה מבית ראים שנדול החד פסל גע שניתן אחר ערבית ובאור זרוע כתוב דאשם שקיבלה ניטה בלילה אינה מגורשת. והנה אם היה עוסק במקום זה בגוף דין גם היה מפרש הדבר כילד ועל איזה אופן היה אבל כיון שאינו בגוף דין גם היה מפרש הדבר כינד ועל חיזה חופן היה חבל כיון שחינו עותד בהל' גיטין מביא החם כך לראיה שאותה שעה הוא נחשב לילה והגע שנתד בהל' גיטין מביא התם כך לראיה שאותה שעה הוא נחשב בלילה והגע שפסלו הגדולים הללו אולי היה גע ע"י שליח ולריך לומר בפ"ל ובפנ"חורות אלא קיום שערות ומבוחר בחו"מ חי מ"ז שעיף ד' אין מקיימין שערות אלא בשלם מפני שחוא דין ולפיכך אין מקיימין שערות בלילה, וכהב שם הש"ך בשלם מפני שחוא להי בדיעבד לא הוי קיום וכו' ואין חילוק בזה בין שערות לגמ אפי' במקום עיגון עכ"ל הש"ך, וא"כ הוה כאילו מסר השליח הגע ואא אמר כלל בפ"ל ובפנ"ח שאם אינו נושלו הימנה ומוזר ונוחנו לה הגע ולא אמר כלל בפ"ל ובפנ"ח שאם אינו נועלו הימנה וחוזר ונותנו לה הגע פכול עד שיתקיים. עוד דן לפני אחד מחכמי למד דאולי עובדא של הא"ז הים שנכתב ונחתם ביום ואז אין לו תקנם למסרו בלילם אם לא ע"י שליח כמבואר בס"ום שנים במ"ע סי" :

"אמנם אח"כ פקחתו עיני וראיתי בתשובת מום' אלי' מזרחי סי" פ"ב

סבית דברי סח"ז יותר מפורש ממס שהבית התס"ד וויל הרח"ם שם בסוף ססימן וכן כתב בעל סא"ז דאפי' נתינה סגם מידו לידם אאין לריך קיום אין לעשותו בלילם מידי דסום אחלילם דתקן חללם בלילם חלילתם כשרם ור"א פוסל ומוקמיק בגמר' דבהא קמפלגי דר"א סבר חלילם מהחלת דין דמיא ות"ק סבר כגמ"ד דמיא ופירש רבינו יסודם בר כתן כתחלת דין דמיא דע"י חלילה קמתחאל למתבע הכתובם ואם בחלילה אמר כו כ"ש בנסינת הינו שנ"י מינו עובה בתובחר ובליצור לאינו במול לם אמר כן כ"ש בנתינת הגט שע"י הגט גובה כתובתה ובלאותיה ואין הבעל יורשה ואינו חוכל פירות בנ"מ שלה ופטור מקבורתה ומפרקונה שכ"ל , הרי מפורם דאפי גמ פרותו פכל מיד הפעל ליד האסה פסול מטעם שהוא דין שעובה כהובם זכל הני דיני ממוטה שחושב הבא ע"י הגע . ואם כי הדברים הללו דברים תמוסים כש וכל שטר הנעשה בעדים שע"י השטר גובה מלקוחות ואפי' שמר מתנם שעיקר הקנין הוא השמר וקונה בו השדה ועורף בו ממשעבדי אם הוא באחריות נימא שהוא דיני ממונות ויצערך שלשה ויופסל בלילה אם הוא באחריות נימא שהוא דיני ממונות ויצערך שלשה ויופסל הא ודאי בורכא הוא, גוף הענין הוא עדות וכביבוא לערוף וליקח יבוא לפני ב"ד כן גם הגע עדי מסירת הגע הם עדים בעתה כבר הגוע פרעון הכתובה וכשתרנה לגבות תבוא לתרע בי דינא . ומה שהביא ראיה מדברי רבינו יהודה ב"נ גבי חלילה וגם הל"י ראיתי שכתב גבי חלילה שהוא דין שגובה סכמובם , ואמנם חלילם אין לריך שום עשם ושום ראים שהוא דין ומקרא מלא הוא ועלתם יבמתו השערה ותרגומו לתרע בית דינא וכן פי' רש"י בחומש מלח הוא ועלתה יבמתו השערה ותרגומו לתרע בית דינא וכן פי' רש"י בחומש ואפי' סמוכים היינו לריכין שהרי אי לאו דרבי רחמנא זקני עירו אפי' הדיינות כמבואר ביבמות דף ק"א ע"א וכתבו התוס' שה בד"ה מבעיא לי החל דהילעורך כאן ריבוי להדיוטות משום דהשערה מבמע סנהדרין וא"כ הם דהיל לכלילה לריך דיינים מבואר בקרא אלא שנהלקו ר"א ורבק אי הוי החלת דין או כמר דין , ומתחלה אמרו שה בדף ק"ד ע"א שנחלקו אי מקיש ריבים לנגעים והנה הא ודאי בד"ל א"ל להקיש ובד"ל לחל כתבי זום מחקע נגד השמש כמבואר בסנהדר ד"מ ואי ולכן אפי' גמר דין פסול והיקע נגד השמש כמבואר בסנהדר ד"מ ואי חלו הוה חלילה כד"מ הא ודהי בלילה כמבואר במשכה ריש פ' אחד ד"מ ואי הוה חלילה כד"מ הא ודהי שחתולה בלולה כמבואר במשכה ריש פ"דינות הב"ה מהום הלילה כד"מ הא ודהי שחתולה בלולה ולכן ולכן ולכן הביל הבות ולכן המוחד בד"ח מהום הבותר לנווות שפשולם בלילה ולכן פירש רש"ו שם ביבמות בד"ה מקוש ריבים לנגעים שפסולה בנינה ולכן פירש רש"י שם ביבמות בד"ה מקיש ריבים לגנעים והלילה דין סוא שגורם לגבות כתובתה. וכוונתו בזה דלהכי מדמינן לם לד"מ ולא לד"ג לפי באין כאן למא דנפשות אבל יש כאן דיני ממונות לענין לד"מ ולא לד"ג לפי באין כאן למא דנפשות אבל יש כאן דיני ממונות לענין כתובה והוא על דרך שאמרו בשילהי יבמות כיון דאיכא כתובה למשקל כד"מ דמי והה"ד כאן בשביל הסתובה היא כד"מ אבל לא בשביל זה מיקרי ד"מ ולא דין דבלא"ה מיקרי דין מדכתיב השערה אבל ע"י הכתובה מיקרי ד"מ ולא דין דבלל"ה מיקרי דין מדכתיב השערה אבל ע"י הכתובה מיקרי ד"מ ולא בעומר שהוא דין בביל הכתובה והעע בעלתך וכי עדי הכתובה עלמה אינה חוממים בלילה נלכן הדמיון של הא"ז שדימה זה לדברי ריב"ב בחלילה הוא ממום בעיני:

אבל מה העשה והני עפר וחפר תחת כפות רגלי הח"ז ולריך הני לקבל דמיון שלו ולבעל דעתי. ופקחתי עיני לרחות מה יחמרו יתר רבותינו הרחשונים בדבר זה ורחיתי חור גדול המסייע לדברי הח"ז זומני רבינו הרחשונים בדבר זה ורחיתי חור גדול המסייע לדברי הח"ז משורה ברנם המוברה אבר מפי פירושיו אנו חיים בכל הש"ם רש"י ז"ל במשנה בריש המוברה אשר מפי פירושיו אנו חיים בכל הש"ם רש"י זהלילה בג' ביבמות יליף סנהדרין החלילה והמיאונין בשלשה וז"ל רש"י החלילה בג' ביבמות יליף לה בש' מ"ח, המיאונין יחומה קשנה וכו' יולאה בלא גם במיאון כל זמן